

Реаговање на текст ["Сигурна кућа" Љубомира Живкова](#) ("Време", 22.3.2012)

Деветнаестог марта, преминула је Верица Бараћ, председница Савета за борбу против корупције. Неколико сати касније, истог тог **деветнаестог марта**, "Нова српска политичка мисао" у својој Хроници објављује тужну вест као и десетак афирмативних читалачких коментара уз њу (<http://www.nspm.rs/hronika/preminula-verica-barac-predsednica-saveta-za-borbu-protiv-korupcije.html>)

). Добро, и шта с тим? Па, ништа – осим што

двадесет другог марта

"Време", из

неистраживачког,

колумнистичког пера Љ. Живкова објављује да је НСПМ једини прећутао ту вест, притом "духовито" поентирајући како, очито, за "нове српске политичке мислиоце" таква једна "обична" смрт није никакав догађај, дочим би, да је у питању какав атентат или нешто слично, то већ вероватно завређивало нашу академску пажњу.

"Знате, ми можда пишемо за 'Политику', али немамо читуље, и не бавимо се обичном, редовном смртношћу, ми проучавамо друштвене појаве, феномене, атентат бисмо јамачно поменули, али кад неко умре од рака то ниуколико не спада у наше научно поље рада", поиграва се Љ. Ж. репродукујући хипотетички одговор Ђорђа Вукадиновића на хипотетичко питање "шта бих чуо да сам истраживачки позвао г. Вукадиновића" и питао га зашто НСПМ није објавила вест о смрти госпође Бараћ.

Додуше, у тренутку када је већ кренуо да пише и поентира, г. Живков "истраживачки" от крива да смо, авај, ипак пренели изјаву проф. Србијанке Турајлић о Верици Бараћ (објављена је

двадесетог марта

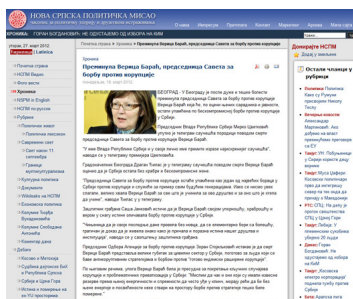
<http://www.nspm.rs/hronika/slobodanka-turajlic-srceparajuce-izjave-politicara-o-verici-barac-su>

[-licemerne.html](#)

), али где сад да допусти му једна таква ситница, то јест безвезна чињеница, поквари већ унапред припремљену и "духовиту" поенту. И наравно да није допустио. И зато је, иако очигледно више него прилежан посетилац НСПМ, нагло прекинуо своје истраживање пре него што је стигао да открије и ону другу, то јест прву, вест о смрти госпође Бараћ.

Да се разумемо, немам(о) намеру ни амбицију да се накнадно угуравамо међу "најбоље пријатеље" госпође Бараћ. Ионако таквих сада има и превише. Познавали смо се површно, никада нисмо били у конфликту, а њен рад смо увек више него коректно пратили. Тако смо, поред осталог, а за разлику од многих, одмах и интегрално објавили њен последњи велики ["Извештај о притисцима и контроли медија у Србији"](#) (касније му је и "Време" придало знатну пажњу), који је, узгред речено, био поприлично прећутан или скрајнут у многим срединама и од оних који ових дана за госпођом Бараћ лију крокодилске сузе.

Без икакве ироније, ценим, или макар читам, текстове г. Живкова. Али бих му баш зато саветовао да следећи пут, пре него што се баци на "истраживачко новинарство", провери елементарне чињенице (не треба много труда, само прости клик-два – а ту је и "Гугл"). Желим да верујем да је у питању ипак била само мала временска стиска у великој колумнистичкој нужди. Или су, за г. Живкова (надамо се не и за "Време"?) чињенице мање битне од тога да треба критички и иронично причати/писати о Вукадиновићу и НСПМ-у ("удри банду!") и кад за то има и кад нема основа? Било како било, заиста смо захвални Љубомиру Живкову што помно прати наш портал (није ли нам можда лично он *залудео* бројач посета овијех дана?), али бисмо, истине ради, а уз све поштовање његове колумнистичке и уметничке слободе, ипак волели да, убудуће, приликом својих *истраживачких* похода на сајт "Нове српске политичке мисли" то чини са мало више пажње и мало мање површности – у то име му шаљемо као прилог снимак екрана са датумом објављивања вести о смрти В. Бараћ на сајту НСПМ-а.

PS. Надамо се да ће у следећем наставку своје, без сумње, праведне & похвалне & Тамо

Сигурна тема за Љубомира

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 29 март 2012 11:54

Где Треба сигурно уочене, борбе противу НСПМ-а г. Живков за тему узети ипак нешто мање отужно од тога како је и да ли је реаговано на вест о нечијој смрти. И да ће се у тој будућој борби барем колико-толико ослањати на истину и лако проверљиве чињенице. Јер, смрт Верице Бараћ не би био ништа мањи губитак ни да је Љ. Ж. био у праву – овако је и нехотице само показао у каквој је средини умрла.

За Нову српску политичку мисао

Ђорђе Вукадиновић